

9. májová pobožnost – 8. května

**„Tu noc, kdy se stal slabým
a trpícím z lásky ke mně,
mě učinil silnou a odvážnou.“**

Terezie v sobě sice do svých čtrnácti let nosila velké touhy, ale povahu měla tak nesnesitelně přecitlivělou, že šla na nervy i sama sobě. "Plakala jsem, že jsem plakala," vyznává. Během Vánoc roku 1886 obdržela podle svých slov milost úplného obrácení.

V jednom okamžiku se jí dostalo jasného poznání a síly k rozhodnutí: dost s touto sebestředností!

Doslova se odvrátí od sebe a obrátí se k Ježíšovi a klidem s potřebou zapomenout na sebe, a jak píše, od té chvíle je šťastná. Terezie ví, že dostala milost.

Byly Vánoce a Terezie vnímá Boha – všemohoucího a *silného*, jak se stává dítětem, křehkým a *slabým*. Zde jde o "podivuhodnou výměnu" – jak píše svatý Irenej: „On se stal *slabým*, aby mě učinil *silnou*“. Terezie však hned vysvětlí, jak se to stalo: "Já slabá, jsem *přijala* silného a mocného Boha!" on se stal její silou!

Terezie prožila něco, co prožíváme i my, když se působením Boží milosti rozhodneme odevzdat svůj život pod vládu a moc Ježíše Krista. Jde o modlitbu, ve které se vědomě rozhodujeme žít naplno svoji křestní milostí, tedy vědomě si den co den připomínáme, že v každé situaci svého života patříme Kristu a zároveň se učíme žít ve světle jeho slov.

Samozřejmě je potřeba toto rozhodnutí mnohokrát ve svém životě obnovovat, ale nikdy nezapomenu na tu první chvíli, kdy mi Pán dal milost rozhodnout se jít touto cestou. Pádů i vstávání bylo taky mnoho, ale ve spojení s Ježíšem mi nakonec i ony pomáhaly rozumět životu.

Ježíš nás totiž stále více odvrací od sebe samých a obrací k lidem, ke světu kolem nás. Naplňuje naše srdce Kristovou touhou po spáse všech, mizí lhostejnost a nevšímavost k lidem okolo nás a my poznáváme, že láska nemůže být neplodná.